

РЕШЕНИЕ

№ 8868

гр. София, 05.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10618** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.172, ал.5 от Закон за движение по пътищата (ЗДП).

Образувано е по жалба от „ОББ Интерлийз“ ЕАД, чрез адв. С., против Заповед за прилагане на ПАМ №25-0439-000061/23.04.2025г. на Началник РУ към ОДМВР В., РУ 03 В., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б.а от ЗДП – прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

С жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед като издадена при неспазване на установената форма, при липса на материалните предпоставки за нейното налагане и в противоречие с целта на закона. Сочи немотивираност на акта, липса на фактически и правни основания за издаването ѝ, което препятства правото на защита и съдебният контрол за спазване на материалния закон. Сочи се липса на конкретизация коя от хипотезите за налагане на ПАМ е налице в случая, липса на данни за акта, с който на водача е отнето СУМПС и който да е влязъл в законна сила към датата на издаване на ЗППАМ. Не е ясно и дали наложеното наказание на водача К. К.-Ф. е изпълнено фактически, както и с какъв акт, време, място, причина, обстановка и правно основание. Твърди, че липсва влязъл в сила акт, с който да е установено административното нарушение, съотв. наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС“. Не е посочено за кое МПС е предвидено да се прекрати регистрацията. В заключение моли съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът, в придружителното писмо, с което е изпратил административната преписка в съда,

претендира жалбата да се остави без последствия. В съдебно заседание ответникът не се представява.

Административният съд, като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на страните, и като извърши цялостна проверка на оспорената заповед във връзка с правомощията си по чл.168 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С АУАН серия ГА №1413871 от 15.04.2025г, на К. К.-Ф. е вменено нарушение по чл.174 ал.3 пр.2 от ЗДвП за това, че на 15.04.2025г., около 13:00 часа в [населено място], по [улица]управлява л.а „Пежо“ 408 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ОББ Интерлийз“ ЕАД , ЕИК[ЕИК], като е лишена от право да управлява МПС от 27.03.2025г. по административен ред, с което виновно е нарушила чл. 150а ал.1 от ЗДвП. АУАН е подписан от нарушителката без възражения и връчен лично на 15.04.2025г.

По преписката са приложени извлечения от Системата АИС АНД от които е видно, че на 15.02.2025г. К. К. е санкционирана за управление на МПС след употреба на алкохол -1,67 промила на хиляда , за което е издадена ЗППАМ № 25-0373-000034 от 17.02.2025г. , влязла в сила на 26.06.2025г., като ѝ е наложено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността , но не повече от 18м. Административното производство е прекратено с мотивирана резолюция и е образувано наказателно такова – БП № 33/15.02.2025г. по описа на РУ Ч..

Тази ЗППАМ е оспорена пред съд, като е акта е оставен в сила с Решение №757/26.06.2025г. на АС Смолян, което не подлежи на обжалване.

На същата дата и при същото нарушение е констатирана и употреба на наркотични вещества, като е издаден АУАН ГА3400402/15.02.2025г., с констатация за нарушение на чл.5 ал.3 т.1 пр.2 от ЗДвП, като на осн. чл.33 ал.2 от ЗАНН административното производство е прекратено и е образувано наказателно такова- БП №34/15.02.2025г. по описа на РУ Ч..

Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление №25-0439-000402/14.05.2025г. на Началник сектор в ОДМВР В., РУ 03 В., с което, за нарушение на чл.150а ал.1 от ЗДвП, на К. К., е наложена глоба в размер 100лв. Няма данни по делото дали последното е обжалвано и кога е влязло в законна сила.

Видно от приложеното по делото писмо с вх.№14318/05.09.2025г., СУМПС е предадено доброволно от К. К. на служител от Второ РУ В. на 19.03.2025г. , като от 27.03.2025г. в регистрите СУМПС е със статут „отнет/иззет“ по причина „временно отнемане след употреба на алкохол/наркотични вещества“ в Сектор ПП В..

Издадена е и оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на ПАМ №25-0439-000061/23.04.2025г. на Началник РУ към ОДМВР В., РУ 03 В., с която спрямо жалбоподателя „ОББ Интерлийз“ ЕАД в качеството му на собственик на л.а. Пежо 408 с ДК [рег.номер на МПС] е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б.а от ЗДП – прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца, на основание съставения АУАН ГАН№1413871 против К. К.-Ф. за извършеното на 15.04.2025г. нарушение – управлява посочения л.а след като ѝ е отнето СУМПС на 27.03.2025г. по адм.ред от РУ Ч..

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 18.08.2025 год., а жалбата против нея е подадена на 05.09.2025 год. и е заведена с вх.№14318.

При така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок и от надлежна страна-адресат на оспорената заповед, имаща право и интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт съгласно изискванията

на чл.146 от АПК, настоящия състав на съда намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган съобразно с изискванията на чл.172, ал.1 от Закона за движение по пътищата, съгласно който ПАМ по чл. 171, т. 1 се прилагат от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Началникът на РУ при ОДМВ В., издал оспорената заповед, е оправомощен със Заповед №365з-8226/30.12.2021 год. Последната е приложена на л.8 от преписката, издадена е от Директора на ОДМВР В. и с нея са възложени правомощия за издаване на заповеди за прилагане на ПАМ, в т.ч. по чл.171, т.2а от ЗДвП на изрично посочени длъжностни лица, в т. ч. и на Началника на РУ-за цялата територия, обслужвана от ОДМВР В., какъвто е издателят на процесния административен акт. От своя страна и видно от мотивите на оправомощителната заповед №316з-2561/4.07.2022 год , тя е издадена на основание Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 год. на министъра на вътрешните работи, приложена на л. 7 от делото. С тази последно цитирана заповед министърът на вътрешните работи е определил областните дирекции на Министерството на вътрешните работи като служби за контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1 ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена и в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити, визираны в чл. 59 от Административно процесуалния кодекс, включително фактически и правни основания за издаването ѝ. В същата освен позоваване на съставения акт за нарушение, се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Конкретните факти, изпълващи хипотезата на чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП за прилагане на ПАМ, са установени с акт за административно нарушение, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното. Съставеният акт за нарушение и останалите приложени по административната преписка доказателства съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 АПК, имат доказателствена сила в настоящия процес. На основание чл. 17, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, съдът при преценката на валидността на АУАН във вр. с чл. 179 от ГПК, намира, че същият е съставен от компетентен орган по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, има необходимото съдържание по чл. 42 от ЗАНН - съдържа описание на нарушението, дата, място и обстоятелствата, при които е извършено, съдържат се необходимите индивидуализиращи данни, като са спазени и относимите разпоредби на чл. 40 - 43 от ЗАНН за съставянето му. Не подлежат на преценка в настоящото производство по оспорване на заповедта за прилагане на ПАМ отразените в АУАН констатации относно извършеното нарушение, нито правната квалификация на същото. Пропуски и нарушения в процедурата по съставяне на акта за нарушение, както и съставомерността на вмененото деяние могат да се релевират в производството пред РС при обжалване на издаденото въз основа на АУАН наказателно постановление, не и в настоящото. Според настоящия състав на съда АУАН е издаден от компетентен орган, в установените от закона форма и ред, поради което е и валидно доказателство, обвързващо съда по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, по отношение на установеното от фактическа страна в мотивите му. Описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП досежно управление на МПС от водач, който е лишен от това право по административен или съдебен ред, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед.

В този смисъл, мярката по чл. 171, т. 2а от Закона за движение по пътищата е принудителна административна мярка, която няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината. Нормата на чл.171, т.2А дори не изисква собственикът да е предоставил доброволно автомобила си на друго лице, което го управлява и това е видно от граматическия анализ на нормата , съгласно която прекратява се регистрацията на ППС на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – не е правоспособен

водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Чрез тази принудителна административна мярка се реализира диспозицията на правната норма. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден специален процесуален ред. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши противоправни деяния, респ. с притежаваното от него МПС да бъдат извършени следващи нарушения, като тази мярка не съставлява административно наказание (арг. от чл. 12 и чл. 13 от ЗАНН).

Мярката е приложена спрямо жалбоподателя за минималния предвиден в приложимата норма срок от шест месеца, поради което неизлагането на мотиви относно продължителността на прилаганата мярка не съставлява нарушение.

При издаване на заповедта са спазени процесуалните правила на закона. Спецификата на мерките по чл. 171, т. 2А от ЗДвП изключва задължението по чл. 26, ал. 1 от АПК на органа за предварително уведомяване на заинтересованите лица за започване на административното производство. Това е така, защото поради специфичната функция на мярката, изразяваща се в своевременна превенция от извършването на нарушения и създаване на опасност за движението по пътищата, такова предварително уведомяване не е задължително и необходимо условие за прилагане на мярката. В случая неуведомяването на жалбоподателя за започналото производство не влияе на съдържанието на акта, а и самата характеристика на процесната ПАМ налага своевременно издаване на заповедта, за да се осъществи функцията, за която тя е предназначена. От друга страна разпоредбата на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП препраща към АПК единствено по отношение на обжалване на заповедта за налагане на принудителна административна мярка.

Посочените в заповедта основания за нейното издаване, кореспондират с действителните факти от значение за прилагане на мярката.

Принудителната административна мярка е приложена на основание чл.171, т.2А, б.“а“, съгласно който текст се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В процесния случай в оспорената заповед е описано, че се касае за управление на несобствено превозно средство от лице, което е лишено да управлява МПС по административен ред от 27.03.2025г, която е една от хипотезите на приложимата норма на чл.171, т.2А, б.”а” от ЗДП. Заповед № 25-0373-000034/17.02.2025г., по силата на която е отнето СУМПС на К. К. е потвърдено със съдебно решение, което е отразено в автоматизираните информационни системи АНД и БДС.

Следователно към датата на издаване на оспорената в настоящото производство ЗППАМ, водачът К. К. е била лишен от правоуправление. От друга страна, наложената санкция е била изпълнена доброволно фактически, което също е предпоставка да се приложи мярката по чл.171, т.2А, б.”а” от ЗДП, поради следното: Съгласно чл. 81, ал. 1 ЗАНН, наказателното постановление или

решението на съда, с което е постановено временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, се изпълнява от органите, които признават това право и контролират упражняването му. Редът за издаване и отнемане на СУМПС е регламентиран в Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина (обн., ДВ бр. 97/15.10.2002 г.), в чиито чл. 20 е предвидено, че отнемане на СУМПС се извършва въз основа на влезли в сила НП, решения или присъди, с които е наложено наказание "лишаване от право да се управлява МПС" или наложена принудителна административна мярка за временно отнемане на СУМПС. Аналогично е предписанието на чл. 190 ЗДвП, съгласно което след влизането в сила на НП, с което се налага наказание на водач или собственик на МПС, препис от него се предоставя на съответното структурно звено на МВР, където се водят на отчет водачът и МПС, а иззетите в този случай свидетелства за управление се изпращат на съответната служба на МВР за съхранение и отчет. Наказанието "лишаване от право да се управлява моторно превозно средство" тече от датата на изземването на свидетелството за управление, по аргумент от чл.190, ал.2 от ЗДвП.

По изложените съображения, неоснователни се явяват възраженията на жалбоподателя. Органът, издал процесната ЗППАМ няма задължение да посочи всички предходни актове, наказателни постановления и съдебни решения, с които са разгледани въпросите за допуснати нарушения и наложени санкции на водача на МПС, като напълно достатъчно е посочването на датата от която това лице няма право да управлява МПС, съобразно отразяването в съответните регистри. Доколкото доказателства за изводите на органа се намират по административната преписка и те не са оспорени, то санкционираното лице и могло да се запознае с тях и да аргументира възраженията си съобразно наличните данни по преписката. Не се споделят и доводите за немотивираност, неясно и липса на фактически основания в оспорената заповед, доколкото от същата става ясно срещу кого е насочена, каква мярка е наложена, на кое МПС и поради какви правни основания и фактически констатации, подведени под конкретни правни норми.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ОББ Интерлийз“ ЕАД, чрез адв. С., против Заповед за прилагане на ПАМ №25-0439-000061/23.04.2025г. на Началник РУ към ОДМВР В., РУ 03 В., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б.а от ЗДП – прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл.172, ал.5 от ЗДП.

Съдия: